

faae Forlig med os, saa kunne de sige sig selv: Dem kunne vi hurtig nok presse. Men saaledes er Forholdet jo ikke. Hvad vi have jagt i Sommer, staa vi ved, og hvad vi have jagt i Fjor, have vi gjentaget i Aar, og det staa vi ved endnu; der er ingen Forandring i vor Holdning, og der bliver heller ingen. Derfor vil jeg raade de Herrer til at opgibe det Forsvar for deres Politik, som bestaar i rhetorisk Dygtighed. Hold Dem til Sagen og gjør det Samme, som vi have gjort; giv os ren Bæsteb. Jeg tror virkelig, at det er Veien til Forstaaelse, jeg tror, at hvis man virkelig vil arbejde paa en politisk Forstaaelse, var dette langt bedre end at gjøre en Vending, som dog ikke kan bruges til noget Andet end til Valgtribunen.

Jeg tillod mig at sige i mit første Foredrag, og det ærede Medlem fra Frederiks-værk (Holch) fremhævede det, at de Herrer saae for stort paa Spørgsmaalet, idet de talte om et Forlig, som om der kunde være Tale om Forlig imellem Ministeriet og dette Things Flertal, og saa bebreidede det ærede Medlem mig, at jeg ved et senere Foredrag havde sagt, at de saae for smaat paa det; Det var der ingen Logik i. Men Sagen er, at de Herrer se for stort paa Maalet og for smaat paa Midlerne, det kan man overmaade godt gjøre. De se for stort paa Maalet, fordi de tro, at der i denne Sag kan blive Fred og Forstaaelse mellem Oppositionen og Regjeringen, thi det kan der ikke blive; men de se for smaat paa Midlerne til at naae det Maal, at der kan komme til at herfste Orden i Stedet for Kaos. Dette Maal naas ikke ved de Midler, de Herrer tro at kunne bruge, nemlig Argumenter og Kløgt; men det naas alene derigjennem, at man tager alvorlig fat paa Forhandlingerne. Det er utroligt, hvilke Argumenter jeg har hørt fra Modstandernes Side. Jeg skal blot nævne min ærede Sidemand, det ærede Medlem fra Kjørteminde (M. Andersen). Hans hele Foredrag om min Fortid mindede stærkt om det Foredrag, vi hørte af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg). Det ærede Medlem fra Kjørteminde sagde, at jeg maatte naturligvis være konservativ, og det har jeg ikke noget imod, jeg har altid jagt, at jeg var konservativ. Jeg mener, at dette Things Flertal er konservativt, det er man altid, naar man holder paa Grundloven, men ikke, naar man kaster Alt overbord. Men naar det ærede Medlem mente som Argument at kunne bruge det, at jeg ifølge min sociale Stilling maatte være konservativ, saa er det klart, at det er et Bevis paa, hvor fuldstændig de Herrer ere paa Afveje i deres Opfattelse. Sæt, at vi vilde anerkjende dette,

hvad vilde saa det ærede Medlem være ifølge sin sociale Stilling? Saa vilde han være Lotteripolitiker (Ufbrydelse). Saa, dersom det er den sociale Stilling, der bliver det Afgjørende, saa maatte det ærede Medlems Politik være Lotteri- eller Højardpolitik; men det vilde være aldeles uberettiget, om jeg vilde sige det, og dermed kommer man ingen Vegne. Det er Noget, der kan passe i konservative Klubber, men som slet ikke er noget værd, naar det kommer herind.

Jeg skal nu komme til det, som jeg anser for den nødvendige Bei til at komme ud af Uføret, og det er ganske klart, at man derved kommer ind paa det Spørgsmaal, som ogsaa er reist af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, nemlig Spørgsmaalet om Betydningen af den parlamentariske Fordring. Fra Høires Side høre vi stadig, at vi altid stille den parlamentariske Fordring bagved, at det er det personlige Spørgsmaal, der bestandig ligger os paa Sinde, vi ville have dette Ministerium bort og selv være Ministre i Stedet for dem, og fra den anden Side hører vi jo, at der siges: Nei, vi vil slet ikke stille nogen parlamentarisk Fordring, den er opgivet, den er død og borte, Alt er forbi. Jeg tror, at det er aldeles nødvendigt at komme til en Forstaaelse herom. Den parlamentariske Fordring, det vil sige, vor Opfattelse af de nødvendige Betingelser for, at et Ministerium kan regjere grundlovmæssig efter Forfatningen af 1866, er der Ingen af os, der tænker paa at forandre, det kunne de Herrer være ganske sikre paa. Vi have bestandig sagt og gjentaget det, at for at en Regjering skal kunne regjere med Grundloven af 1866, maa den have den fornødne Tillid her i dette Thing og ligeledes kunne arbejde sammen med det andet Thing, saaledes at den kan faae begge Thingene med sig. Det er en Opfattelse af Grundloven, som vi aldrig have tænkt paa at forandre, det er Noget, der følger af sig selv. Hvorfor skulde vi ogsaa opgibe eller forandre denne Opfattelse, da Begivenhederne jo have viist, at vi have Ret. Ministeriet har villet bevise, at det kunde regjere med Grundloven, skjøndt det slet ingen Tillid har i dette Thing, men tværtimod Mistillid, men hvor er den endt? Fuldstændig udenfor Grundloven og det i den Grad, at den ikke har kunnet hjælpe sig med Grundlovens § 25, men til Slutning har maattet regjere alene paa en kongelig Resolution. En klarere og mere utvetydig Godkjendelse af, at Oppositionens Opfattelse var den rigtige, synes jeg ikke, Ministeriet kunde levere, en mere storartet Tillit paa det